

N:o 109.

Af Herr Pehr Larsson: Om anslag åt färjemännen vid Fårösunds hamn.

Öfver Fårösunds hamn, som skiljer den längst i nordost belägna Fårö socken från det öfriga Gotlandslandet, underhålles förbindelsen af 2:ne färjemän, boende en på hvardera sidan om Fårösund.

Dessa färjemän äro skyldiga att öfver den omkring $\frac{1}{4}$ mil breda hamnen öfverföra personer, kreatur och gods m. m. för en afgift, som är bestämd genom en af Kongl. Maj:t i nåder fastställd taxa. Denna taxa är dock så låg satt, att i regeln blott 12 $\frac{1}{2}$ öre erlägges för hvarje person i forsellön — såvida icke hela antalet af öfverresande utgöres af en person allenast, hvilken då erlägger en afgift af 25 öre. Dessutom åligger det färjemännen att emot ett årligt arvode af 50 kronor, som erlägges af allmänna medel, kostnadsfritt, eller utan afgift, öfverföra i tjänstären den stadde personer samt kronans folk.

Då i betraktande tages, att dessa färjemän, hvilka hafva samma skyldigheter som gästgifvare att på hvad tid och under hvad väderlek som helst fortskaffa den resande öfver sundet, ofta, särdeles under storm med hög sjö, ej blott äro mycket ansträngde utan till och med utsatte för fara till både helsa och lif, så torde det lätteligen inses att ofvan nämnda afgifter till färjemännen, både de som af enskilda personer erläggas och den som utgår af allmänna medel, ingalunda motsvara färjemännens besvär, tidspillan samt ersättning för båtunderhåll m. m. — enär det t. ex. ofta händer att 2 à 3 personer måste använda större delen af en dag för att tillsammans kunna förtjena 25 öre. Lika otillräcklig är den aflöning som lemnas af staten åt dessa färjemän, som ofta vid mönstringar, vapensyner, befäls- och beväringmöten, vid uppbördsstämmor, vid kronofogdes, länsmans samt andra militära, ecklesiastika och civila tjänstemäns resor fram och åter öfver sundet samt vid postens öfverförande fyra gånger i veckan måste använda mycken tid och arbete mot den låga afgiften af 50 kronor om året.

Följden af detta förhållande har ock numera börjat visa sig derigenom, att dugliga färjemän numera knappast äro att finna, hvilka kunna och vilja egna sig åt detta nästan lönlösa kall, samt att båtar och färjor för öfverfarten nu befinna sig i så bristfälligt skick att de icke kunna anses för sitt ändamål dugliga.

Då således billighet och rättvisa fordrar att dessa färjemän i anseende till nu ökade arbetspris och lefnadskostnader samt till följd af det stora behofvet att anskaffa starkare och mera sjödugliga båtar och färjor än som för närvarande finnas, på det icke fara för förluster af lif och egendom må uppstå, komma i åtnjutande af större och mot deras arbete svarande fördelar och inkomster; så vågar jag härmed ödmjukligen föreslå,

att Riksdagen måtte anslå 100 kronor årligen, utom de nu utgående 50 kronor, till ersättning åt färjemännen vid Fårösunds hamn, till fördelning dem emellan efter Konungens Befallningshafvandes bepröfvande, emot det att nämnde färjemän fortfarande som hittills utan särskild ersättning öfver sundet fortskaffa i tjensteärenden stadde personer och kronans folk.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

P. Larsson,
från Gotlands län.
